

١٥

מוסף רש"י

אפשר ידעין חברין בבליא.
הלואי שיהו יודעין טעם זה
יודיענו (פסחים 99:) זו שאילה.
בניחותא יפה שאלת ואשיבך עליה
(לקמן צב):

ליקוטים

שייך לעמ' הבא

[illegible][illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

אמר ליה אביי והאמר רבה בר בר חנה ב"ר (תמריהו) לית להו תפוס לשון ראשון כדמפרש לקמן והלכך רבי מאיר דתמורה בשמיטה לא כרבי יהודה סבירא ליה דשמיטה (ה) הוא כמו לחכות האמר אביי דמודה רבי מאיר ולא כרבי (ה) יהודה ותימנה דמאי מקשי ליה ברא לאביי לעיל והרי שטח דכי הווא דלית ליה תפוס לשון ראשון אבל רבי מאיר לא דלית ליה לאביי רבי מאיר בשית רבי יהודה (ה) אלא מדאמר דתמורה כו' שמי מנה מהדר קודר ציה אביי ורבי אמר מנהדר ומכוונמי לומר שיהא לא מהימנינן ליה:

בְּיָמֵינוּ בִּיּוֹת תַּנָּן אֲבָל בִּיּוֹת וְכִיּוֹת
דְּבָרֵי הַכֹּס עֵירוֹב מַחֲשָׁבוֹת
הָיוּ. מִכָּאן הֵגִיפוּ רַבֵּינוּ תַּסּ סְפִירָס
הַגְרָסְקִין לְבָשׁוּט סָפֹק שְׁעוֹט
הַפְקָדוֹן (דף נ"ז) דָּלַק לָךְ אֵלָּא לָךְ אֵינִי
חֵיב אֲלָא אַחַת דְּלָלָא הוּא וְאִילוּן לֹא
לָךְ וְלֹא לָךְ חֵיב עַל כֹּל אַחַת וְאַחַת
הָיָה פִּרְטָא וְהָכָא מִשְׁמַע אִיפְכָא
דְּטַפִּי הוּא עֵירוֹב מַחֲשָׁבוֹת כִּיּוֹת וְכִיּוֹת
מִדְּמַמַּי שְׁאִילָת שְׁלוֹם בָּגַט לֵלָךְ לָךְ וְלֹא
לָךְ וְגַבִּי שְׁאִילָת שְׁלוֹם אֲחֵרִין בְּגִיטִין
(דף פ"ז) שְׁאִילוּ פָסוּל וְשְׁאִילוּ כֶּשֶׁר.
בְּיוֹן [ח'] קָשָׁה לִי מִלְּמַחֵר בְּחוּץ דְּלֹאמֶר
רַבִּי מִרְדֵּי רַבִּי יְהוּדָה צִירִירוּ [א] מַחֲשָׁבוֹת
הָיִינוּ כְּמוֹ לִמְחֹת וְעַלִּיל דְּלֹאמֶר רַבָּא
דְּלִמְחֹת [ב] פְּלִיגֵי יוֹדֵיהּ רָאִיהּ לֹאֲבִי [א]
מִלְּמַחֲמֵיהּ דְּרַבִּי יְהוּדָה וּמֵאִי רָאִיהּ הָא
רַבִּי יְהוּדָה מוֹדֵה וְעוֹד לְקַבֵּל רַבָּא
אִינֵיהּ לִשְׁחִטָּה אֲלָא לְבָסוֹף וְיִזְיוֹן דְּאִין
הַמַּחֲשָׁבָה חֲלָה עַד מִשְׁהוּ אַחֲרוֹן כֵּן
שׁוֹה כִּיּוֹת לִמְחֹר כִּיּוֹת בְּחוּץ כְּמוֹ
כִּיּוֹת לִמְחֹר וְכִיּוֹת [ב] בְּחוּץ וּפְלִיגֵי [ב] לְבָבָא
עוֹד תְּמוֹרֵת עוֹלָה וְשִׁלְמִים דְּפְלִיגֵי
לְבָבָא. צִירִי: "א"ב: מִרְדֵּת רַחֲמֵי.
שְׁלָלָה אִינֵיהּ לוֹ הִלְכִּים כִּיּוֹת וְכִיּוֹת.
וְלִשְׁאֵל מְכִיּוֹת לִמְחֹר בְּחוּץ דְּמִשְׁמַע
דְּמַדְשָׁקִיָּה דְּפִשְׁטָא לִיהּ דְּפִרְטָא הוּא:

ואלא חדא ושמעניהו לרבנן דקא גרסי תרתי^ט וס' ויירוב מחשבות הוי או דלמא ידיהו דווקא ומדשייר לי לדידי הא שייר להו לדידהו נמי בתוך זכות וכזית אתנייה^{יב} האי לאו שיורא הוא אל וחתיבי ליה כזית וכזית סבר^{יג} איבעי מיניה חדא בעקינא כזית וכזית הא ניחא אי אמר לי כללא כאלא אי אמר לי פרטא אכתי כזית למחר בחוץ קא מינמי התניח אי אמר ליה כזית למחר בחוץ פתאלא אי א"ל כללא אכתי כזית וכזית מיבעי ליד

[illegible][illegible]

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

וְיִמְנָעוּהוּ. לֹא. אִם הַחֵלֶה תִּקְרָב אֶת דְּבָרֵיהֶם קְרוֹבִים הֵם הַלְוִיִּם שׂוֹסֵי
 יִמְנָעוּהוּ לֵית לְהוֹ תַּפּוּס לְשׁוֹן רִאשׁוֹן כְּדִמְפָּרֵשׁ לְקִמְיָה וְהִלָּקֵן אֶפְיָלוֹ רִבִּי
 מִנְאִיר דְּתַמְמוּרָה שְׂחִיטָה לֹא סָבַר לֵב כְּרִי יְהוּדָה: וְלִפְ. בְּתַמְיָה: וְהָא
 מַעֲמִי לְהוֹ דְּפִלְגִי וְאִמֵּר לִי פְלִיגִי בְּמִזְרֵי דְּפִלְגִי. כְּדִמְפָּרֵשׁ וְאִלִּין: וְלִפְ
 בְּמִזְרֵי דְּלָא פְלִיגִי. וְהָאִלִּין פְּלִיגִי. כְּדִמְפָּרֵשׁ

הכי קאמר ל"פ צתפוס לשון ראשון
אלא בדעמיה דגברא בחוכמת דיבורו
על מחשבתו אבל תרוייהו אית להו
דבחר כוונתו אלין: הכל מודים
הינא דאמר תחול תמורת עולה ואח"כ
תחול תמורת שלמים דברי הכל לא
חיילא. דאין קדושה חלה על קדושה:
חיילא. הואיל ונתכוון לכך ומרעה
ויהא דמי חזיה עולה דמי חזיה
שלמים: מיהדר קסדר ציב. ולחזור
אי אפשר: ורבי יוסי. אמר לך
האי גברא לא מיהדר קסדר אלא לך
נתכוון וסבד אי חמינא (תורה)
תמורת עולה ושלמים משמע פלגא
עולה פלגא שלמים וקדושה ואינה
קריבה דאי אפשר להקריב לתאזין
אימא תמורת עולה תמורת שלמים כי
הכי דפסוק קדושת עולה כזולה
וקדושת שלמים כזולה וטעי דקסדר
השתא קריבה הלכך תרוייהו איזון
ודבריו קיימין ותימכר: ה"ג לפי
אמר תמורת עולה תמורת שלמים
למימרא דזולה עולה כולה ^א שלמים.

דלמא ^א כוית וכית
הווי וכל שכן כוית
יניה לוי מרבי חישוב
וה ^ה מהו א"ל ^ז וזו
הווי אמר לפניו רבי
ינו היא לאכול כוית
לחר כוית בחוץ כחצי ^ב
לחר כחצי וזית למחר
זין בו כרת הא אידך
הוא שאל ^א בי דבר
ינינו לדידך דאתניתך
ידיה דלא אתניתיה
דידי דווקא ודידהו
די שיוורי שייך לי
הי אתנייה אילמא
כוית כוית אתנייה
שמענא תרתי דאי
כוית למחר בחוץ
יא לי אי הכי השתא
כ"ש כוית וכוית
גם כן מרתח רתח

הוא אכילה קהציב לאכול למחר חוץ למקומו מודי: הוא שאנני

דכית וכוית עירוב מחשבות הוי ולא קבלוה מרזי אללל הם טעו
קל ומפיו שמעו ולדדיי שוריי שייך לי' ולא שגאל ולעולל אף בה
הך דכית וכוית שייך להו ממי דכית למחר צחון ולא שגאל בה
ליה למילך הך מיניה: אינולמא כוית וכוית וכוית: ולרבי יהודה
וכיון דלל שייך ליה מדיי הוי ליה למשמע דאי צהא דכית למחר
דפליגי אלל צהא מודה רבי יהודה: אלל כוית וכוית אטנייה. דלל
אסתפק ליה אי אטנינהו רבי לדידהו ולדדייה שייך אי לדדייה
ל ומספקא ליה אי רבי אטנינהו לה אי לא: ה"ג צניחא אי אמר
למחר צחון ציביע לי אי הכי השאט נמי צניחא אי א"ל כוית
כוית מיציעא ליה א"כ מירתח רתח השאט כוית וכוית כללל כוית
עי מיניה הך דאשמע מיניה תרתי דאי אמר לי צה פרטא כ"ש
אמר לי כללל צניחוא צלל רתיחא אשמע מיניה דיה הוה
ליה צכית וכוית נמי כללל מירתח רתח ומיהר לי צניחא
מאי

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) [תמורה דף כו. ע"ש],
(ב) [פסחים פט: גיטין עח:
חולין מה]. עי' ירוש' גיטין פ"ט
ה"ו, שברעות פ"ה ה"ד,
(ג) קידושין מז. שבעות לז,
(ד) [לקמן כג: ז"ק קטו.],
(ה) [שבעות לט קידושין (מז)
חולין נב:]

הגהות הב"ח

(א) ד"ה דבעא מיניה וכו'
 דחדא מחשבה: (ב) ד"ה לדיך
 דאמיתך כל"ל ומיבט הוא נמחק:
 (ג) ד"ה ושמיניה וכו' דקא
 גרסי תרמי:

שינויי נוסחאות

[illegible]

שיטה מקובצת (המשך)

[illegible]